

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 16ης Μαρτίου 2022*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία ανακοπής – Αίτηση καταχώρισεως εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης APE TEES – Μη καταχωρισμένα προγενέστερα εικονιστικά εθνικά σήματα που απεικονίζουν μια μαϊμού – Σχετικός λόγος απαραδέκτου – Άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001] – Σύστημα κανόνων που διέπουν την αγωγή του common law λόγω απατηλής χρήσης διακριτικού σημείου (action for passing off) – Συμφωνία αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση και την Ευρατόμ»

Στην υπόθεση T-281/21,

Nowhere Co. Ltd, με έδρα στο Τοκιο (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενη από τον R. Kunze, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον D. Hanf,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO:

Junguo Ye, κάτοικος Elche (Ισπανία),

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δεύτερου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 10ης Φεβρουαρίου 2021 (υπόθεση R 2474/2017-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Nowhere Co. και του Junguo Ye,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. De Baere, πρόεδρο, V. Kreuschitz (εισηγητή) και G. Steinfatt, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Μαΐου 2021,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 2021,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα να οριστεί ημερομηνία για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησης εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από την κοινοποίηση της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 30 Ιουνίου 2015 ο Junguo Ye υπέβαλε αίτηση καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της ΕΕ (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το ακόλουθο εικονιστικό σημείο:

- 3 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπύπτουν στις κλάσεις 3, 9, 14, 18, 25 και 35 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.
- 4 Η αίτηση καταχώρισεως σήματος δημοσιεύτηκε στο υπ' αριθ. 234/2015 Δελτίο κοινοτικών σημάτων της 9ης Δεκεμβρίου 2015.

- 5 Στις 8 Μαρτίου 2016 η προσφεύγουσα, Nowhere Co. Ltd, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 46 του κανονισμού 2017/1001), ανακοπή κατά της καταχώρισεως του σήματος για το σύνολο των προϊόντων και υπηρεσιών που μνημονεύονται στη σκέψη 3 ανωτέρω.
- 6 Η ανακοπή στηριζόταν, μεταξύ άλλων, στα ακόλουθα τρία μη καταχωρισμένα προγενέστερα εικονιστικά σήματα τα οποία χρησιμοποιούνται στις συναλλαγές, μεταξύ άλλων, στο Ηνωμένο Βασίλειο:

- 7 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής σε σχέση με τα προγενέστερα μη καταχωρισμένα σήματα ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001).
- 8 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2017 το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή.

- 9 Στις 17 Νοεμβρίου 2017 η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του EUIPO προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών δυνάμει των άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001.
- 10 Με απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2018 (στο εξής: πρώτη απόφαση του τμήματος προσφυγών), το δεύτερο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή.
- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 2019, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της πρώτης αποφάσεως του τμήματος προσφυγών.
- 12 Στις 29 Απριλίου 2019 ο εισηγητής του τμήματος προσφυγών ενημέρωσε τους διαδίκους ενώπιον του τμήματος προσφυγών ότι το εν λόγω τμήμα σκόπευε να ανακαλέσει την πρώτη απόφασή του.
- 13 Με απόφαση της 17ης Ιουλίου 2019 [υπόθεση R 2474/2017-2 (REV)], το δεύτερο τμήμα προσφυγών ανακάλεσε την πρώτη απόφασή του σύμφωνα με το άρθρο 103 του κανονισμού 2017/1001 και το άρθρο 70 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2018/625 της Επιτροπής, της 5ης Μαρτίου 2018, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 2017/1001 και για την κατάργηση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2017/1430 (ΕΕ 2018, L 104, σ. 1), λόγω πρόδηλου σφάλματος δυνάμενου να αποδοθεί στο EUIPO.
- 14 Με διάταξη της 18ης Δεκεμβρίου 2019, Nowhere κατά EUIPO – Υε (ΑΡΕ ΤΕΕΣ) (T-12/19, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2019:907), το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι παρείλκε η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής κατά της πρώτης αποφάσεως του τμήματος προσφυγών την οποία άσκησε η προσφεύγουσα με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 2019.
- 15 Με απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2021 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή. Ειδικότερα, όσον αφορά την ανακοπή που στηριζόταν στα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου στις 31 Δεκεμβρίου 2020, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε πλέον να αξιώσει, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, την εφαρμογή του συστήματος των κανόνων που διέπουν την αγωγή του common law λόγω απατηλής χρήσης διακριτικού σημείου (action for passing off) κατά το δίκαιο του Ηνωμένου Βασιλείου (σημεία 24 έως 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Αιτήματα των διαδίκων

- 16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
  - να απορρίψει την επίμαχη αίτηση καταχωρίσεως σήματος·
  - επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο EUIPO για επανεξέταση·
  - να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

- 17 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το EUIPO.

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

- 18 Λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας υποβολής της επίμαχης αίτησης καταχώρισεως σήματος, ήτοι της 30ής Ιουνίου 2015 (βλ. σκέψη 1 ανωτέρω), η οποία είναι καθοριστικής σημασίας για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, η υπό κρίση διαφορά διέπεται από τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του κανονισμού 207/2009 όπως ίσχυαν πριν τις τροποποιήσεις που επέφερε ο κανονισμός (ΕΕ) 2015/2424 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015, για την τροποποίηση του κανονισμού 207/2009 και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2868/95 της Επιτροπής περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2869/95 της Επιτροπής σχετικά με τα πληρωτέα προς το Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς τέλη (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΕΕ 2015, L 341, σ. 21) (πρβλ. αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2014, *Bimbo* κατά ΓΕΕΑ, C-591/12 P, EU:C:2014:305, σκέψη 12, και της 18ης Ιουνίου 2020, *Primart* κατά EUIPO, C-702/18 P, EU:C:2020:489, σκέψη 2 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 19 Συνακόλουθα, εν προκειμένω, όσον αφορά τους ουσιαστικούς κανόνες, οι παραπομπές στον κανονισμό 2017/1001 στις οποίες προέβησαν το τμήμα προσφυγών στην προσβαλλόμενη απόφαση και οι διάδικοι πρέπει να νοηθούν ως παραπομπές στις διατάξεις του κανονισμού 207/2009 που έχουν το ίδιο περιεχόμενο.
- 20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009.
- 21 Επιπλέον, από τα σημεία 2 και 7 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι η προσφεύγουσα βάλλει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνον καθόσον, με την απόφαση αυτή, το τμήμα προσφυγών επικύρωσε την απόρριψη της ανακοπής –και, ως εκ τούτου, απέρριψε την προσφυγή– κατά το μέρος που στηριζόταν στα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα, τούτο δε αποκλειστικώς καθόσον τα σήματα αυτά χρησιμοποιούνται στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο.
- 22 Ειδικότερα, στο σημείο 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση και μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου στις 31 Δεκεμβρίου 2020, τα δικαιώματα που ενδεχομένως υφίστανται στο Ηνωμένο Βασίλειο δεν αποτελούν πλέον έρεισμα για κίνηση διαδικασίας ανακοπής στηριζόμενης μεταξύ άλλων στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009. Στο σημείο 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε επομένως να αξιώσει, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, την εφαρμογή του συστήματος των κανόνων που διέπουν την αγωγή του common law λόγω απατηλής χρήσης διακριτικού σημείου κατά το δίκαιο του Ηνωμένου Βασιλείου. Από τη σκέψη 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, όσον αφορά τα δικαιώματα που ενδεχομένως υφίστανται στο Ηνωμένο Βασίλειο και, μεταξύ αυτών, ιδίως εκείνα

που στηρίζονται στα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα και στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, το τμήμα προσφυγών επικύρωσε την απόρριψη της ανακοπής για τον λόγο αυτόν και μόνον.

- 23 Καίτοι η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι ο κρίσιμος χρόνος για τον προσδιορισμό της ύπαρξης προγενέστερου δικαιώματος του οποίου γίνεται επίκληση στο πλαίσιο ανακοπής κατά της καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ο χρόνος κατάθεσης της αίτησης καταχώρισεως, το EUIPO θεωρεί ότι ένα τέτοιο προγενέστερο δικαίωμα πρέπει να υφίσταται όχι μόνον κατά τον χρόνο αυτό, αλλά και κατά τον χρόνο εκδόσεως από το EUIPO της τελικής αποφάσεώς του επί της ανακοπής, δηλαδή, εν προκειμένω, κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 24 Η Συμφωνία για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2020, L 29, σ. 7, στο εξής: Συμφωνία αποχώρησης), η οποία συνήφθη βάσει του άρθρου 50, παράγραφος 2, ΣΕΕ, τέθηκε σε ισχύ την 1η Φεβρουαρίου 2020 [βλ. ανακοίνωση σχετικά με την έναρξη ισχύος της συμφωνίας για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2020, L 29, σ. 189)], με αποτέλεσμα, σύμφωνα με το άρθρο 50, παράγραφος 3, ΣΕΕ, να παύσει από εκείνη την ημερομηνία να έχει εφαρμογή στο Ηνωμένο Βασίλειο το δικαίωμα της Ένωσης (βλ., επίσης, τέταρτη αιτιολογική σκέψη της Συμφωνίας αποχώρησης). Εντούτοις, από τον συνδυασμό του άρθρου 126 και του άρθρου 127, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, της Συμφωνίας αποχώρησης προκύπτει ότι, ελλείψει αντίθετης διάταξης, το δικαίωμα της Ένωσης εξακολουθούσε να εφαρμόζεται για το Ηνωμένο Βασίλειο και εντός αυτού κατά τη διάρκεια μεταβατικής περιόδου η οποία κάλυπτε το χρονικό διάστημα από την έναρξη ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης έως την 31η Δεκεμβρίου 2020 (στο εξής: μεταβατική περίοδος).
- 25 Επιπλέον, οι διατάξεις της Συμφωνίας αποχώρησης σχετικά με τη διανοητική ιδιοκτησία που περιλαμβάνονται στον τίτλο IV του τρίτου μέρους της (άρθρα 54 έως 61) δεν ορίζουν τίποτα σε σχέση με την τύχη ανακοπής που ασκήθηκε πριν από την έναρξη ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης, βάσει προγενέστερου δικαιώματος προστατευόμενου στο Ηνωμένο Βασίλειο, κατά της καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία ζητήθηκε επίσης πριν από την έναρξη ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης.
- 26 Ειδικότερα, εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η κατάθεση της αίτησης καταχώρισεως του επίμαχου σήματος (βλ. σκέψη 1 ανωτέρω), η άσκηση της ανακοπής κατά της καταχώρισεως του επίμαχου σήματος (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω), η απόρριψη της ανακοπής αυτής από το τμήμα ανακοπών (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω), η έκδοση της πρώτης αποφάσεως του τμήματος προσφυγών (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω), η έκδοση της αποφάσεως ανάκλησης της προαναφερθείσας αποφάσεως του τμήματος προσφυγών (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω) καθώς και η έκδοση της διατάξεως που διαπίστωνε ότι παρείλκε η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της πρώτης αποφάσεως του τμήματος προσφυγών (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω) έλαβαν χώρα πριν από τη θέση σε ισχύ της Συμφωνίας αποχώρησης και, επομένως, εν πάση περιπτώσει, πριν από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου.
- 27 Από την εξέταση του διοικητικού φακέλου του EUIPO προκύπτει ότι δεν περιλαμβάνεται σε αυτόν κανένα έγγραφο με ημερομηνία εμπίπτουσα στο διάστημα 18 περίπου μηνών που μεσολάβησε μεταξύ της κοινοποίησεως της αποφάσεως ανακλήσεως στους διαδίκους ενώπιον του τμήματος προσφυγών στις 22 Αυγούστου 2019 και της εκδόσεως της προσβαλλομένης

αποφάσεως στις 10 Φεβρουαρίου 2021. Συνεπώς, προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι το μόνο στοιχείο που ασκεί επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση και είναι μεταγενέστερο της έναρξης ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης και, μάλιστα, μεταγενέστερο της λήξης της μεταβατικής περιόδου.

- 28 Συναφώς, αντίστοιχα προς τη νομολογία του Δικαστηρίου από την οποία προκύπτει κατ' ουσίαν ότι, για να προσδιοριστεί το εφαρμοστέο ουσιαστικό δίκαιο, καθοριστικής σημασίας είναι η ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχωρίσεως σήματος κατά της οποίας ασκήθηκε ανακοπή (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω), από πάγια πλέον νομολογία προκύπτει ότι, για να κριθεί αν συντρέχει σχετικός λόγος απαραδέκτου, λαμβάνεται υπόψη ο χρόνος της κατάθεσης της αίτησης καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της οποίας ασκήθηκε η ανακοπή [αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 2020, Grupo Textil Brownie κατά EUIPO – The Guide Association (BROWNIE), T-598/18, EU:T:2020:22, σκέψη 19, της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, Bauer Radio κατά EUIPO – Weinstein (MUSIKISS), T-421/18, EU:T:2020:433, σκέψη 34, της 1ης Σεπτεμβρίου 2021, Sony Interactive Entertainment Europe κατά EUIPO – Wong (GT RACING), T-463/20, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2021:530, σκέψη 118, και της 1ης Δεκεμβρίου 2021, Inditex κατά EUIPO – Ffauf Italia (ZARA), T-467/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:842, σκέψη 58].
- 29 Το ενδεχόμενο να απολέσει το προγενέστερο σήμα την ιδιότητα του καταχωρισμένου σε κράτος μέλος σήματος σε χρόνο μεταγενέστερο της κατάθεσης της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παραδείγματος χάριν λόγω αποχώρησης του οικείου κράτους μέλους από την Ένωση, είναι κατ' αρχήν άνευ σημασίας για την έκβαση της ανακοπής (αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, σκέψη 19, της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, MUSIKISS, T-421/18, EU:T:2020:433, σκέψη 35, και της 1ης Δεκεμβρίου 2021, ZARA, T-467/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:842, σκέψη 59).
- 30 Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι η ανακοπή που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 στηρίζεται σε μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα τα οποία χρησιμοποιούνται στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο καθώς και στην προβλεπόμενη στο δίκαιο του Ηνωμένου Βασιλείου ρύθμιση περί απατηλής χρήσεως διακριτικού σημείου δεν ασκεί επιρροή στην περίπτωση ανακοπής ασκηθείσας κατά αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία κατατέθηκε πριν από την έναρξη ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης και τη λήξη της μεταβατικής περιόδου (πρβλ. απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 2021, GT RACING, T-463/20, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2021:530, σκέψεις 119 και 120).
- 31 Δεδομένου λοιπόν ότι η επίμαχη αίτηση καταχωρίσεως σήματος κατατέθηκε πριν από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου και μάλιστα πριν από την έναρξη ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης (βλ. σκέψεις 1 και 26 ανωτέρω), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο μέτρο που τα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο, η ασκηθείσα ανακοπή μπορούσε, κατ' αρχήν, να στηριχθεί σε αυτά. Επομένως, όπως ορθώς υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών όφειλε να λάβει υπόψη τα προγενέστερα σήματα κατά την εκτίμησή του, πράγμα το οποίο ωστόσο αρνήθηκε να πράξει για τον λόγο και μόνον ότι η μεταβατική περίοδος είχε λήξει κατά τον χρόνο της έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω).
- 32 Εν προκειμένω, τα επιχειρήματα που προέβαλε το EUIPO δεν ανατρέπουν το συμπέρασμα αυτό.

- 33 Πρώτον, το EUIPO υποστηρίζει ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 χρησιμοποιεί ενεστώτα για να θεσπίσει όχι μόνον την απαίτηση περί προγενέστερου δικαιώματος (άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού), αλλά και την απαίτηση κατά την οποία το εν λόγω σημείο «παρέχει» στον δικαιούχο του το δικαίωμα να «απαγορεύσει» τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος (άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού).
- 34 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το EUIPO, απλώς και μόνον από τη χρήση του ενεστώτα της οριστικής σε μια διάταξη δεν είναι δυνατό να συναχθεί κανένα συμπέρασμα ως προς την ερμηνεία της. Όσον αφορά το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, επισημαίνεται ότι η διάταξη αρχίζει με τη φράση «[κ]ατόπιν ανακοπής του δικαιούχου του μη καταχωρισμένου σήματος». Συνεπώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ο ενεστώτας που χρησιμοποιείται εν συνεχεία στη διάταξη αυτή να αναφέρεται μάλλον στον χρόνο ασκήσεως της ανακοπής και όχι σε εκείνον της έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 35 Δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό του EUIPO ότι ο κανόνας 19, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), απαιτεί από τον ανακόπτοντα να παράσχει αποδείξεις σχετικά με την απόκτηση, τη συνέχιση της ύπαρξης και την έκταση της προστασίας του προγενέστερου δικαιώματος, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, και ότι, κατά τον κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, η μη τήρηση της εν λόγω απαιτήσεως συνεπάγεται την απόρριψη της ανακοπής ως μη αιτιολογημένης, σημειώνεται ότι, κατά το άρθρο 80 και το άρθρο 82, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2018/625, οι διαδικαστικές αυτές διατάξεις του κανονισμού 2868/95 έχουν πράγματι εφαρμογή εν προκειμένω.
- 36 Εντούτοις, από το γράμμα του κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95 προκύπτει ότι οι εν λόγω αποδείξεις περί της ύπαρξης, της εγκυρότητας και της έκτασης της προστασίας του προγενέστερου δικαιώματος πρέπει να προσκομίζονται πριν από τη λήξη της προθεσμίας που αναφέρεται στον κανόνα 19, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Από τον διοικητικό φάκελο του EUIPO προκύπτει ότι, εν προκειμένω, η λήξη της προθεσμίας αυτής ορίστηκε στις 2 Αυγούστου 2016 και η προθεσμία παρατάθηκε μία μόνο φορά έως τις 2 Οκτωβρίου 2016, ήτοι έως μια ημερομηνία πολύ προγενέστερη της έναρξης ισχύος της Συμφωνίας αποχώρησης και της λήξης της μεταβατικής περιόδου.
- 37 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, τουλάχιστον στην υπό κρίση υπόθεση, οι διατάξεις του κανονισμού 2868/95 τις οποίες επικαλείται το EUIPO δεν μπορούν να στηρίξουν τη θέση του ότι, εν προκειμένω, ο κρίσιμος για την ύπαρξη των προγενέστερων δικαιωμάτων χρόνος είναι αυτός της έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 38 Τρίτον, όσον αφορά τον ισχυρισμό του EUIPO ότι, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 207/2009, ανακοπή στηριζόμενη σε προγενέστερο σήμα πρέπει να απορρίπτεται όταν ο ανακόπτων δεν έχει κάνει ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού, τονίζεται κατ' αρχάς ότι η εξέταση ανακοπής δεν συνεπάγεται συστηματικά εξέταση περί ουσιαστικής χρήσεως του προγενέστερου σήματος. Ειδικότερα, από το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 42, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, προκύπτει χωρίς αμφισβημία ότι μόνον κατόπιν αιτήσεως του αιτούντος την καταχώριση υποχρεούται ο ανακόπτων να αποδείξει ότι έκανε ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος του οποίου γίνεται επίκληση σε ανακοπή κατά της ζητούμενης καταχωρίσεως. Το EUIPO δεν μπορεί να εξετάσει την πτυχή αυτή με δική του πρωτοβουλία.

- 39 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, όπως ισχύει στην υπό κρίση υπόθεση (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω), κάνει λόγο για τα πέντε έτη που προηγούνται της δημοσίευσης της αιτήσεως καταχώρισης σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και όχι για το χρονικό διάστημα που λήγει την ημερομηνία εκδόσεως από το EUIPO της τελικής αποφάσεώς του επί της ανακοπής. Επομένως, ούτε η διάταξη αυτή μπορεί να στηρίξει τη θέση του EUIPO ότι επιρροή ασκεί η τελευταία αυτή ημερομηνία.
- 40 Τέταρτον, σε σχέση με την επίκληση διαφόρων διατάξεων και της νομολογίας που αφορούν αιτήσεις περί κηρύξεως ακυρότητας, το Δικαστήριο έχει τονίσει ότι οι εν λόγω διατάξεις και νομολογία δεν ασκούν κατ' ανάγκην επιρροή στο πλαίσιο διαφοράς που αφορά διαδικασία ανακοπής [πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, Indo European Foods κατά EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Sela Grade One World's Best Rice), T-342/20, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναίρεσεως, EU:T:2021:651, σκέψη 22].
- 41 Πέμπτον, όσον αφορά την εκτίμηση του EUIPO ότι, κατ' ουσίαν, από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου και έπειτα δεν μπορεί να ανακύψει σύγκρουση μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και των μη καταχωρισμένων προγενέστερων σημάτων, καθόσον τα σήματα αυτά χρησιμοποιούνται στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο, το EUIPO παραβλέπει το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 51 του κανονισμού 2017/1001, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση καταχωρείται όταν, σε περίπτωση ανακοπής, η διαδικασία περατώνεται, μεταξύ άλλων, με απόρριψη της ανακοπής. Από το άρθρο 52 του κανονισμού 2017/1001 προκύπτει ρητώς ότι η ισχύς της καταχώρισεως ανατρέχει στην ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης και όχι στον χρόνο της τελικής απόρριψης ενδεχόμενης ανακοπής.
- 42 Επομένως, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι μετά το πέρας της μεταβατικής περιόδου δεν θα μπορούσε πλέον να υπάρξει σύγκρουση μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων, εντούτοις, στην περίπτωση καταχώρισεως του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, μια τέτοια σύγκρουση θα μπορούσε να υπάρξει κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της ημερομηνίας κατάθεσης της αίτησης καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της λήξης της μεταβατικής περιόδου, ήτοι, εν προκειμένω, κατά το διάστημα από τις 30 Ιουνίου 2015 (βλ. σκέψη 1 ανωτέρω) έως τις 31 Δεκεμβρίου 2020 (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω), δηλαδή κατά τη διάρκεια διαστήματος πεντέμισι ετών. Δυσχερώς, όμως, γίνεται κατανοητό για ποιο λόγο δεν θα έπρεπε, ούτε κατά την περίοδο αυτή, να παρασχεθεί στην προσφεύγουσα η προστασία των μη καταχωρισμένων προγενέστερων σημάτων της που χρησιμοποιούνται στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο, ιδίως όσον αφορά τη δυνητική χρήση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, το οποίο η προσφεύγουσα θεωρεί ότι βρίσκεται σε σύγκρουση με τα πρώτα. Κατά συνέπεια, πρέπει επίσης να αναγνωριστεί ότι η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον για την ευδοκίμηση της ανακοπής της σε σχέση με την εν λόγω περίοδο.
- 43 Αντιθέτως, ο έτερος διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών μπορούσε, ήδη από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, να υποβάλει νέα αίτηση καταχώρισεως του επίμαχου σήματος, η οποία δεν θα προσέκρουε πλέον, εν πάση περιπτώσει, στα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα καθόσον είχαν χρησιμοποιηθεί στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο.
- 44 Έκτον, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα του EUIPO ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 139 του κανονισμού 2017/1001, ο αιτών ηδύνατο να μετατρέψει, χωρίς να μεταβληθεί η ημερομηνία κατάθεσης, την αίτησή του περί καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε αιτήσεις καταχώρισεως εθνικών σημάτων σε όλα τα κράτη μέλη της Ένωσης, ιδίως σε περίπτωση απόρριψης της πρώτης αίτησης λόγω της επίμαχης ανακοπής. Κατά το EUIPO, ο αιτών θα

μπορούσε έτσι να επιτύχει την προστασία του ίδιου σήματος στην ίδια εδαφική περιοχή με επίπονο και δαπανηρό τρόπο, ενώ το εμπόδιο για την καταχώριση δεν θα υφίστατο πλέον στην Ένωση.

- 45 Αφενός, τέτοιου είδους εκτιμήσεις ισχύουν, κατ' αρχήν, για κάθε διαδικασία ανακοπής (πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, *Abresham Super Basmati Sela* Grade One World's Best Rice, T-342/20, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2021:651, σκέψη 26). Αφετέρου, δεδομένου ότι το ίδιο το EUIPO ορθώς υπογραμμίζει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 139, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001, η αίτηση καταχώρισεως εθνικού σήματος που προκύπτει από τη μετατροπή αιτήσεως καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης διατηρεί, εντός του οικείου κράτους μέλους, την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχώρισεως σήματος της Ένωσης, επιβάλλεται εκ νέου η διαπίστωση ότι θα μπορούσε, κατά συνέπεια, να υπάρξει σύγκρουση κατά το διάστημα μεταξύ της ημερομηνίας κατάθεσης της αίτησης καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της λήξης της μεταβατικής περιόδου (βλ. σκέψη 42 ανωτέρω).
- 46 Ως εκ τούτου, κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε το EUIPO δεν μπορεί να στηρίξει τη θέση του ότι η ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως, που είναι το μόνο μεταγενέστερο της λήξης της μεταβατικής περιόδου στοιχείο, είναι η ημερομηνία που ασκεί επιρροή για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτός ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση συμφώνως προς το πρώτο αίτημα της προσφεύγουσας.
- 47 Με το δεύτερο αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την καταχώριση του επίμαχου σήματος, αίτημα το οποίο πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να εκδώσει την απόφαση την οποία, κατά την προσφεύγουσα, όφειλε να λάβει το EUIPO και, ως εκ τούτου, πρέπει να εκληφθεί ως αίτημα μεταρρυθμίσεως, βάσει του άρθρου 72, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001. Συναφώς, η εξουσία μεταρρυθμίσεως που αναγνωρίζεται στο Γενικό Δικαστήριο, μολοντί δεν σημαίνει ότι αυτό έχει την εξουσία να υποκαθιστά με τη δική του κρίση την κρίση του τμήματος προσφυγών, ούτε, περαιτέρω, να αποφαινεται επί ζητήματος ως προς το οποίο το εν λόγω τμήμα δεν έχει ακόμα τοποθετηθεί, πρέπει, εντούτοις, να ασκείται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο, έχοντας ελέγξει την κρίση του τμήματος προσφυγών, είναι σε θέση να προσδιορίσει, βάσει των αποδειχθέντων πραγματικών και νομικών στοιχείων, την απόφαση που έπρεπε να είχε λάβει το τμήμα προσφυγών (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, *Edwin* κατά ΓΕΕΑ, C-263/09 P, EU:C:2011:452, σκέψη 72).
- 48 Εν προκειμένω, όμως, το τμήμα προσφυγών έκρινε απλώς ότι τα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα, καθόσον χρησιμοποιήθηκαν στις συναλλαγές στο Ηνωμένο Βασίλειο, δεν ασκούν συναφώς επιρροή (βλ. σκέψεις 22 και 31 ανωτέρω). Δεν προέβη σε καμία εκτίμηση περί του βασίμου του στηριζόμενου στα σήματα αυτά λόγου ανακοπής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, οπότε δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να προβεί στην εν λόγω εκτίμηση στο πλαίσιο εξετάσεως αιτήματος μεταρρυθμίσεως της συγκεκριμένης αποφάσεως. Συνεπώς, το δεύτερο αίτημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.
- 49 Επιπλέον, στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά αποφάσεως τμήματος προσφυγών του EUIPO, το τελευταίο υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001, να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί με την απόφαση του δικαστή της Ένωσης. Εναπόκειται, επομένως, στο EUIPO να αντλήσει τις συνέπειες εκ του διατακτικού και του σκεπτικού των αποφάσεων του δικαστή της

Ένωσης [βλ. απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2019, Pear Technologies κατά EUIPO – Apple (PEAR), T-215/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:45, σκέψη 81 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που η προσφεύγουσα ζητεί, με το τρίτο αίτημά της, το οποίο προβάλλει επικουρικώς, να αναπέμψει το Γενικό Δικαστήριο την υπόθεση ενώπιον του EUIPO προς επανεξέταση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αίτημα αυτό δεν έχει αυτοτελές αντικείμενο, καθόσον αποτελεί απλώς συνέπεια του πρώτου αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 50 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το EUIPO ηττήθηκε ως προς το κύριο μέρος των αιτημάτων του, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 10ης Φεβρουαρίου 2021 (υπόθεση R 2474/2017-2).**
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**
- 3) Καταδικάζει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.**

De Baere

Kreuschitz

Steinfatt

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 16 Μαρτίου 2022.

(υπογραφές)